

IMBALANCE

ЛАБОРАТОРІЯ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА ТА ДОКУМЕНТУВАННЯ

12 ЧЕРВНЯ 29

ДОВЖЕНКО-ЦЕНТР
ВУЛ.ВАСИЛЬКІВСЬКА, 1, КИЇВ

Сленгове слово «**імба**» означає щось екстремально круте. В геймінгу, звідки прийшов цей термін, імбовий персонаж чи предмет порушує справедливий плин гри. За його значенням криється стан відсутності балансу, порушення рівноваги, яке водночас приваблює й тривожить. Ця напруга добре знайома підліткам. Їхній вік — час різких зсувів: між дитинством та дорослішанням, вразливістю і бунтом, утвердженням себе в суспільстві й водночас запереченням нав'язаних ним норм.

Проте саме на ґрунті цього кризового стану невизначеності — у підлітковому віці й під час радикальних соціальних змін — запускається процес усвідомлення себе в просторі. Для української молоді в час війни ці два контексти накладаються, й питання винайдення свого «я» стає ще актуальнішим.

З одного боку, цей процес направлений на себе, адже ключовим у формуванні власної ідентичності є питання: «Хто я?». Для учасниць ІМБАЛАНС це питання вкрай гостре — воно стояло в центрі всіх діалогів у межах лабораторії. І роботи, представлені на цій виставці, почасти починалися з пошуку відповіді саме на нього.

Водночас ми пропонуємо розглядати самопізнання не як ізольований процес, а як складну взаємодію з людьми та середовищем. У межах лабораторії учасниці не лише звернулися до свого досвіду дорослішання в час російсько-української війни, а ще й осмислювали власні стосунки з природними та урбаністичними ландшафтами, предметами, звуками та їжею як зі свідками та співучасниками цього процесу дорослішання й визначення себе — у просторі, що так само намагається віднаходити стан рівноваги.

АНДРІЙ БОРУТА І ДАР'Я МОЛОКОЄДОВА

The slang word “**imba**” means something extremely cool. In gaming, where this term originated, an imba character or item disrupts the fair flow of the game. Imba creates a state of imbalance, a disruption of stability that is both alluring and unsettling. This tension is well known to teenagers. There is a time of abrupt shifts: between childhood and adulthood, vulnerability and rebellion, asserting oneself in society while simultaneously rejecting its imposed norms.

Yet it is precisely from this crisis state of uncertainty — both in adolescence and during radical social upheavals — that the process of self-awareness in space is initiated. For Ukrainian youth in wartime, these two contexts overlap, making the search for one’s identity feel even more urgent.

On one hand, this process is introspective, as the key question in forming one’s identity is: “Who am I?” For the participants of IMBALANCE, this question was sharply felt — it was central to all the dialogues within the laboratory. The works presented in this exhibition often began with the search for an answer to that core question.

At the same time, we propose viewing self-discovery not as an isolated process, but as a complex web of interactions with people and the environment. Within the laboratory, the participants not only reflected on their experience of growing up during the Russian-Ukrainian war, but also reconsidered their relationships — with natural and urban landscapes, objects, sounds, and food — as witnesses and co-participants in this process of growing up and defining oneself within a space that is also struggling to regain a sense of balance.

ANDRII BORUTIA, DARIA MOLOKOEDOVA

КУРАТОРИ ВИСТАВКИ:

АНДРІЙ БОРУТА І ДАР'Я МОЛОКОЄДОВА

ЛЕКТОРИ ЛАБОРАТОРІЇ:

ДМИТРО ЧЕПУРНИЙ, КАРОЛІНА УСКАКОВИЧ,
ОЛЕКСАНДРА ПОГРЕБНЯК, ПЬОТР ДРМЯНОВСЬКИЙ,
ЯКОБ РАФФН ТА ФРЕДЕРІК ЛАССЕН

КОМАНДА ПРОЄКТУ:

СТРАТЕГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ:

СВІТЛАНА ОСІПЧУК, ОКСАНА КАРП'ЮК

ПРОЄКТНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ:

РЕНАТА ЧЕЧЕЛЬ, ЕМІЛІЯ КОМАРОВА

ПСИХОЛОГІЧНИЙ СУПРОВІД: АННА ЛЕНЧОВСЬКА

КОМУНІКАЦІЇ: НАТАЛІЯ ДРУГАК, АННА КУРНИЦЬКА

ГРАФІЧНИЙ ДИЗАЙН: КАТЯ ДРОЗД

РЕДАКТОРИ: ОЛЕКСАНДР СТУКАЛО, ДЕН ШІЕН

ФОТО: РУСЛАН СИНГАЄВСЬКИЙ, ВАЛЕНТИН КУЗАН

ТЕХНІЧНИЙ СУПРОВІД: ТОВ «АЗЗАРЕ»

ПОДЯКА ЗА ПІДТРИМКУ: МИСТЕЦЬКИЙ АРСЕНАЛ

ПРЕДСТАВНИЦТВО EPSON В УКРАЇНІ

СОЦМЕРЕЖІ

SOCIAL MEDIA

CURATORS:

ANDRII BORUTIA, DARIA MOLOKOEDOVA

LABORATORY LECTURERS:

DMYTRO CHEPURNYI, KAROLINA USKAKOVYCH,
OLEKSANDRA POGREBANYAK, PIOTR ARMIANOVSKI,
JAKOB RUFFN, AND FREDERIK LASSEN

PROJECT TEAM:

STRATEGIC MANAGEMENT:
SVITLANA OSIPCHUK, OKSANA KARPIUK

PROJECT MANAGEMENT:
RENATA CHECHEL, EMILIIA KOMAROVA

PSYCHOLOGICAL SUPPORT: ANNA LENCHOVSKA

COMMUNICATIONS: NATALIJA DRUHAK,
ANNA KURNYTSKA

GRAPHIC DESIGN: KATE DROZD

EDITORS: OLEKSANDR STUKALO, DAN SHEEHAN

PHOTOGRAPHERS: RUSLAN SYNHAIEWSKY, VALENTYN KUZAN

TECHNICAL SUPPORT: LLC "AZZARE"

THANKS FOR SUPPORT: MYSTETSKYI ARSENAL,
REPRESENTATIVE OFFICE EPSON EUROPE B.V. IN UKRAINE

ImBALANCE

Сленгове слово «імба» означає щось екстремально круте. В геймінгу, згодки прийшов цей термін, імбовий персонаж чи предмет порушує справедливий плин гри. За його значенням криється стан відсутності балансу, порушення рівноваги, яке водночас привабливо і тривожить. Ця напруга добре знайома підліткам. Інший век — час роликів зсуває між дитинством та дорослішанням, вразливістю і бунтом, утвердженням себе в суспільстві й водночас запереченням нав'язаних ним норм.

Проте саме на ґрунті цього кризового стану невизначеності — у підлітковому віці й під час радикальних соціальних змін — запускається процес усвідомлення себе в просторі. Для української молоді в час війни ці два контексти накладаються, і питання винайдення свого «я» стає ще актуальнішим.

З одного боку, цей процес направлений на себе, адже ключовим у формуванні власної ідентичності є питання: «Хто я?». Для учасниць IMBALANCE це питання вкрай гостре — воно стояло в центрі всіх діалогів у межах лабораторії. І роботи, представлені на цій виставі, почасти починалися з пошуку відповідей саме на нього.

Водночас ми пропонуємо розглядати самопізнання не як ізольований процес, а як складку взаємодії з людьми та середовищем. У межах лабораторії учасниці не лише звернулися до свого досвіду дорослішання в час російсько-української війни, а ще й осмислювали власні стосунки з природними та урбаністичними ландшафтами, предметами, звуками та ішею як зі свідками та співучасниками цього процесу дорослішання та визначення себе — в просторі, що так само намагається віднаходити стан рівноваги.

КОЛИ ЛЮДИ РОЗСЛАБЛЕНІ, ВОНИ ЗНІМАЮТЬ ВЗУТТЯ

Почати виставку ми б хотіли з двох фотографій Майї Гомми, зроблених 2024 року під час подорожі Фінляндією.

Ми не закликаємо вас знімати взуття.

Проте в рамках цієї лабораторії нам було важливо творити безпечний простір, де всі могли розслабитися, заземлитися й вільно вести діалог.

Перед тим, як іти далі простором виставки, спробуйте пригадати моменти, коли безладно розкидане взуття знаменувало початок чогось теплого і радісного — безтурботного дня в літньому таборі, ранку в дитячому садочку або святкування дня народження найкращого друга.

WHEN PEOPLE ARE RELAXED, THEY TAKE OFF THEIR SHOES

We begin this exhibition with two photographs by Maiia Homma, taken in 2024 during her journey through Finland.

It's not necessary for you to take off your shoes — but in this space, created as part of our collaborative lab, we wanted to foster a sense of safety, grounding, and open dialogue.

As you step into the exhibition, take a moment to recall when a mess of shoes at the door signaled something joyful: a carefree day at summer camp, a morning in kindergarten, or the start of a birthday party. Moments of warmth, ease, and togetherness — just like we hoped to create here.

МАІІА
НОММА

МАЙІЯ
ГОММА

abs dnb 2 2805, 2025
відео, звук

Де межа між відповідальною громадянкою своєї країни та підліткою, яка хоче подорожувати, тусуватися й думати про своє місце в цьому світі?

Це життя, коли в голові думки, вступати за кордон чи долучитись до армії, як стукне 18. Це ритм і баланс, який доводиться постійно шукати підліткам у країні з війною.

abs dnb 2 2805, 2025
відео, звук

Where is the line between being a responsible citizen and just a teenager — wanting to travel, hang out with friends, and figure out your place in the world?

This is the kind of thing you think about when trying to decide whether to study abroad or join the army when you turn 18. It's the rhythm and balance teenagers must constantly navigate while growing up in a country at war.

POLINA
GULA

ПОЛІНА
ГУЛА

Припалі пилом, 2025
пластилін

Faded into Dust, 2025
plasticine

Говорячи про дім, ми найчастіше маємо на увазі фізичну будівлю, де живемо чи колись жили. Проте насправді сенс цього поняття для всіх різний.

Для мене домом може бути не квартира й не будинок, а альтанка біля моря, дитячий майданчик біля мого старого будинку, гейзери, де ми купалися з року в рік. Усі ці місця об'єднує ще одна важлива річ. У мене їх забрала війна. Формально вони не були моїм домом — проте болюче відчуття чогось втраченого, насильно забраного і відірваного живе в мені вже доволі давно.

Я знаю, що в дитячий садочок біля майданчика прилетів уламок, альтанка біля моря, певно, також пошкоджена, гейзери якщо не зруйновані то принаймні спустошені під тиском війни. Саме тому я вирішила закарбувати місця, а разом з ними і спогади в такій формі. Можливо, навічно заховані в глибині пам'яті й серця, які поступово починають припадати пилом.

When we speak of home, we usually mean a physical place — the house or apartment where we live or once lived. But in truth, the meaning of “home” is different for everyone.

For me, home isn't necessarily a building. It could be a seaside pavilion, a playground near my old apartment, or the hot springs where we used to swim every year. All of these places have another thing in common: war has taken them from me. Technically, they were never mine, but the ache of losing them, of having them torn away, has been with me for quite some time.

I know a missile fragment hit the kindergarten next to the playground. The seaside pavilion is likely damaged. The springs are, if not destroyed, then at least emptied by the pressure of war. That's why I chose to preserve these places — and the memories tied to them — in this form. Perhaps some memories, buried deep in the heart and mind, slowly begin to gather dust. But they remain.

ЄЛІЗАВЕТА КУЛІНІЧ

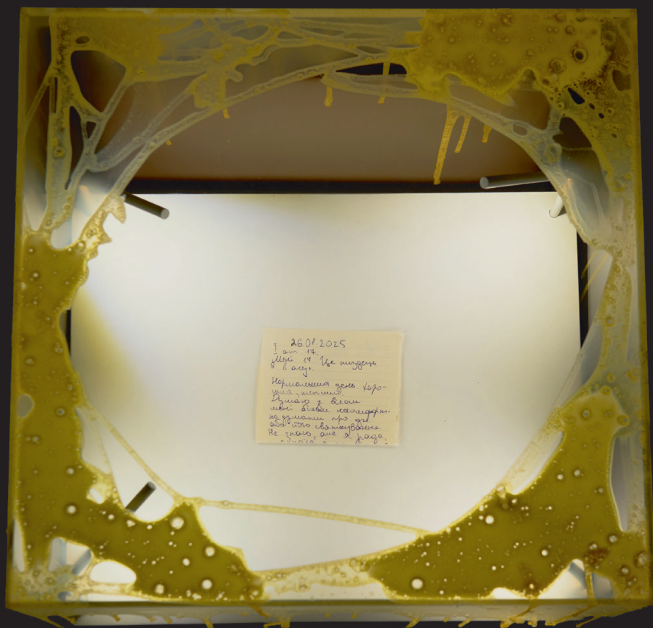
YELIZAVIETA
KULINICH

Тіні, 2025
папір, текст, слайм

До певного часу мені було страшно відкривати ці сторінки, читати їх уперше з моменту написання. Ці листи ілюструють етапи мого дорослішання. Страх і радість... слизьку оболонку між підлітковістю та зрілим життям. Час втрачає значення, і усвідомлення цього набуває нових сенсів. Цей період — один великий каламбур, котрий неможливо скласти й передати словами. Колись і ці листи лежали у тіні, в тіні разом зі мною.

Shadows, 2025
paper, text, slime

For a long time, I was afraid to open these pages — to read them again for the first time since they were written. These letters reflect different stages of my growing up. Fear and joy... that slippery space between adolescence and adulthood. Time begins to lose its meaning, and that realization takes on new layers. This period was one big blur — messy, confusing, impossible to fully piece together or put into words. Once, these letters lay in the shadows — just like I did.

YAROSLAVA
VASJUTA

ЯРОСЛАВА
ВАСЮТА

без назви, 2025
дерево, вугілля, папір, текст

Головоломка — ситуація, яку важко зрозуміти. Ми сприймаємо світ не лише через факти, а й крізь історії, що надають сенс життєвим рішенням і формують наш досвід. Набутий досвід щодня формує наш подальший вибір і залишає слід у життєвій траєкторії. Ще один виклик — постійні спроби утримати сенси в єдиній структурі, аби мати можливість описати те, що з тобою відбувається. Однак ці сенси завжди випадають, руйнуючи визначений порядок. Одна й та сама головоломка трапляється по всьому світу в різних мовних і культурних формах, але має однакову суть. Вона викликає почуття невизначеності, непередбачуваності й тривожної зацікавленості.

untitled, 2025
wood, charcoal, paper, text

A puzzle is a situation that's hard to grasp. We perceive the world not only through facts, but through stories — stories that give meaning to our decisions and shape our lived experience. That experience, in turn, guides our future choices and leaves traces on our life's path. One of the hardest challenges is the constant effort to hold all meanings together in a coherent structure — just to be able to describe what's happening to you. But those meanings inevitably slip away, breaking the fragile order we try to build. The same puzzle appears all over the world, in different languages and cultural forms — yet its essence remains unchanged. It brings a sense of uncertainty, unpredictability, and a kind of anxious curiosity.

Моє перше - руда або кашанда
Моє друге - те, що линається лісом втрапи
Моє третє - частинка простору
Ще разом - шматок до порядку

Травниці цри:

Буває легше ті слемати, що приймають до порожньої
клітинки.

Спробуємо рудий тільки один слематок, по ідеї тамі аї
вертикалі.

Мета цри - впорядкувати. Однак, що таке порядок
виринувати тоді?

Будь готовий, що ця замиселка селу
на твоєму тлі.

ПОЛІНА НАБОЖНЯК

POLINA NABOZHNIAK

Скарб, 2025
мушлі, оксамит, папір, текст

Treasure, 2025
shells, velvet, paper, text

Раніше українські жінки використовували намисто не тільки як ознаку статусу, а ще й як оберег. У дитинстві я дуже любила море і все, що з ним пов'язано. Особливо любила збирати мушлі й робити з них намиста. Зазвичай це була просто нитка й нанизані на неї декілька мушель — або навіть одна-єдина. Коли ми тільки виїхали до Німеччини в березні 2022 року, знайомі з Італії подарували нам мішечок мушель, які я використала у своїй роботі.

За кордоном я стала самостійнішою і, коли було сумно, навчилася себе заспокоювати. Почала більше в себе заглиблюватися, дізнаватися більше про внутрішню маленьку себе, про те, що вона любить і чим цікавиться. Вона стала моєю опорою, рідним місцем, нагадуванням про дім і дитинство.

Коли я вперше побачила море після початку повномасштабного вторгнення, стільки всього змінилось, я дуже подорослішала. І море здалося мені похмурішим. Але шум хвиль, запах і відчуття солоної води під ногами дали мені відчуття себе знову дитиною, й мені згадалася фраза: вода все пам'ятає.

In the past, Ukrainian women wore necklaces not only as symbols of status, but also as protective charms. As a child, I loved the sea and everything connected to it. I especially enjoyed collecting seashells and making necklaces from them. Usually, it was just a simple string with a few shells — or even a single one. When we first fled to Germany in March 2022, friends from Italy gave us a small bag of seashells. I used them in my artwork.

Abroad, I became more independent. When I felt sad, I learned how to comfort myself. I started turning inward, — discovering more about the little version of me — what she loves, what sparks her curiosity. She became my support, my inner home, a reminder of where I come from and of my childhood.

The first time I saw the sea again after the full-scale invasion, everything had changed. I had grown up so much. The sea felt darker. But the sound of the waves, the smell, and the feeling of saltwater on my feet brought me back to being a child — and I remembered the phrase: water remembers everything.

Це замісто ручної роботи було знайдено біля
океану в копієчному парку Партизанської слави
навесні 2025 року.

Привертає увагу з чотирьох різних мушкетів,
нагадуючих на рослини жовтих. Перший ряд
упорядкований морських гребінцями мушкетів,
ймовірно помаранчеві — піщані у жовтий
Сирію. Інші три ряди мають гірський
спиральні мушкетів та панцир мідії, характерні для
рівнинних екосистем України.

Спиральні форми часто асоціюються в культурі
з глибокою повторення, повернення, безперервного
циклу життя. Оскільки мушкетів захищають живих
організмів, які живуть у воді, в екосистемі пошуку
вони також часто служать оберегом.

Використовуючи матеріал і техніку виконання, є всі
підстави вважати, що намісто нашої згоди.
Використання матеріалів із різних куточків світу
може вступити на те, що ця дитина має досвід
режисерів.

LATİFA
NAZAROVA

ЛАТІФА
НАЗАРОВА

Allure, 2025
акрил, гуаш

Алюр — це хода, різновид поступального руху коня. Коні — дуже витривалі створіння, що символізують для мене стійкість і невпинний рух.

Цей диптих — метафора довгого невпинного пошуку, що сприймається як крик відчаю.

Друга частина роботи — це колискова, дитячі уявлення. Будиночок, намальований жовтим кольором, навіює мені спокій і прагнення бути.

Allure, 2025
acrylic, gouache

Allure is a gait — a form of forward motion in a horse's stride. Horses, for me, are symbols of resilience and continuous movement.

This diptych is a metaphor for a long, relentless search — one that feels like a cry of despair.

The second part of the work evokes a lullaby, shaped by childhood imagination. A small house, drawn in yellow, brings me a sense of calm and a longing simply to be.

ANASTASIIA
БУГА

АНАСТАСІЯ БУГА

Входу немає, 2025
метал, бетон

Коли людину починають цікавити заборони, в ній пробуджується потяг до відкриттів. Потаємне бажання стає сильнішим від батьківського застереження не лазити закинутими спорудами та руїнами, що так і заманюють своєю загадковістю.

Для когось такі руїни стають місцями усамітнення та спокою, для когось — пошуку пригод або халеп, а для мене це можливість формувати власний простір. Я бачу в них потенціал, можливість нової функції — реновацію. Не як протиставлення правилам, а скоріше як бажання переосмислити.

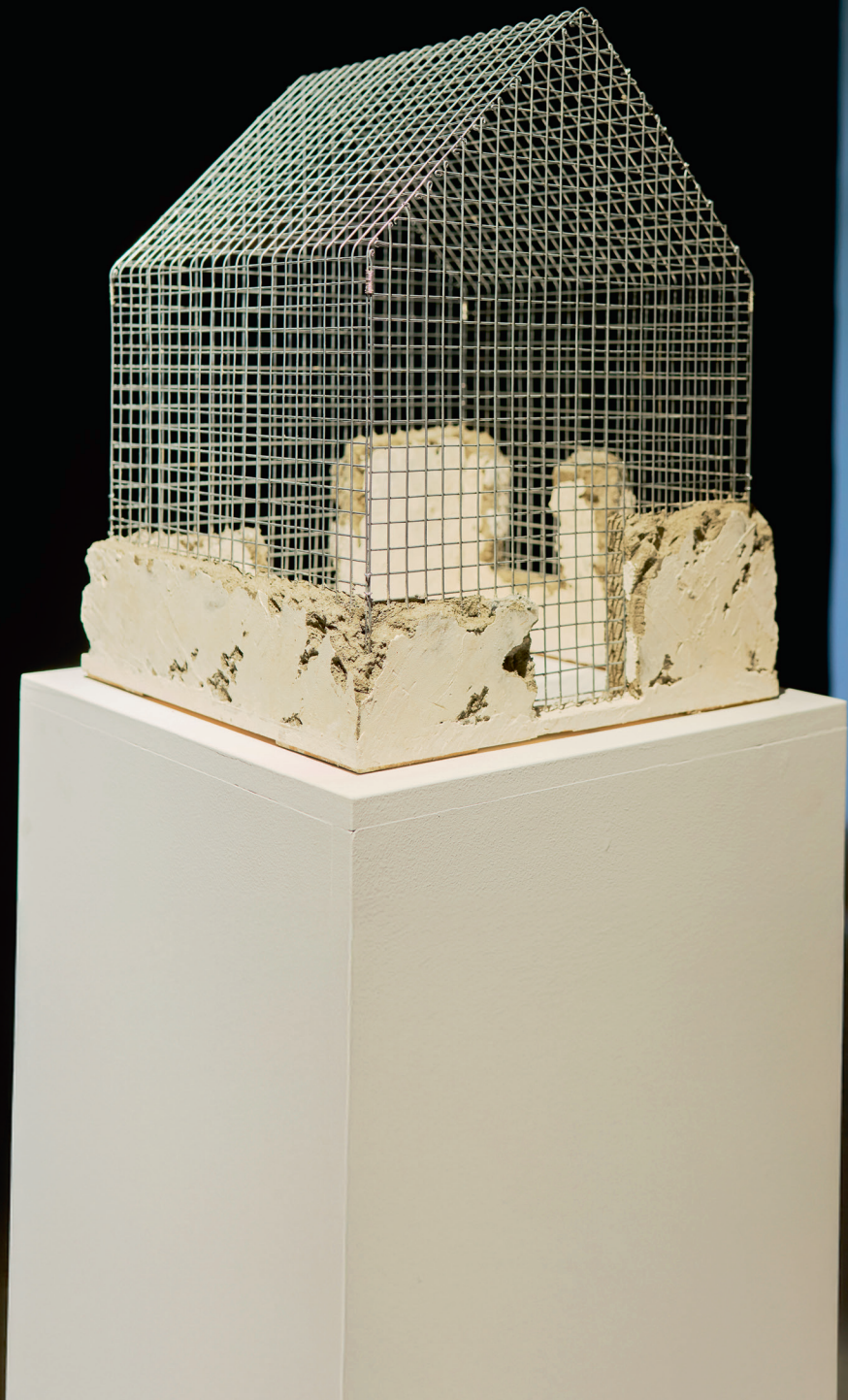
Через окупацію населеного пункту де я жила, більшість закинутих споруд заміновані й точно небезпечні. Тож плани про відновлення залишаються потаємним бажанням, втіленим у мистецтві.

No Entry, 2025
metal, concrete

When a person begins to question prohibitions, a desire for discovery awakens. A secret urge grows stronger than a parent's warning not to explore abandoned buildings and ruins — places that lure you in with their mystery.

For some, these ruins become spaces of solitude and calm. For others, they are sites of adventure or trouble. For me, they offer the chance to shape my own space. I see potential in them — a possibility for new life, for renovation. Not as rebellion against rules, but as an urge to rethink and reimagine.

After the occupation of the town where I lived, most of the abandoned buildings contained mines — undeniably dangerous. So the idea of restoration remains a hidden wish, expressed only through art.

AMALIIA
KOTKOVA

АМАЛІЯ
КОТКОВА

Стратегічний запас, 2025
фото, торт, рисові коржики,
хліб на сковороді, банка сала, піца, суп,
борошно ручного помелу в баночці

У своїй роботі я вирішила відтворити святковий стіл, який ми з моїми батьками змогли організувати на день народження хлопчику, котрий жив поруч із нами в окупації. Я обрала цей момент не просто так. Мене тоді сильно вразило, що мої батьки зуміли майже з нічого підготувати свято.

Тоді я зрозуміла, що головне не обставини, в яких ти опинився, а люди, які поруч. І попри те, що майбутнє наше могло вкритися пліснявою, як і продукти на цьому столі, світло, яким оповито цю вечерю й серця близьких мені людей, давало надію.

Stockpile, 2025
photograph, cake, rice crackers,
pan-fried bread, jar of salo, pizza, soup,
jar of hand-milled flour

In my work, I chose to recreate a festive table that my parents and I managed to set for the birthday of a boy who lived near us during the occupation. I didn't choose this moment by chance — I was deeply moved by how my parents were able to create a celebration out of almost nothing.

That day, I realized what truly matters is not the circumstances you're in, but the people around you. Even if our future felt like it might rot away — like the food on that table — the light surrounding that evening, and the warmth of the people I love, gave me hope.

ЯК СТВОРЮВАЛАСЯ ВИСТАВКА

Виставка стала підсумком лабораторії сучасного мистецтва та документування ІМБАЛАНС — експериментального проєкту Музею воєнного дитинства. Упродовж трьох місяців учасниці брали участь у лекціях та воркшопах із запрошеними спікерами. Так вони знайомилися з різними мистецькими практиками — перформансом, відеоартом, інсталяцією тощо — і вчилися працювати з темами пам'яті, історії та довкілля.

Між воркшопами дівчата досліджували зміни в собі і в навколишньому середовищі та шукали способи їх зафіксувати і переосмислити через роботу з матеріалом, кольором, звуком, рухом та іншими складовими мистецтва. Червень вони присвятили уже створенню самих робіт і мали змогу обговорювати свої ідеї з кураторами, перш ніж представити їх на виставці.

THE MAKING OF THE EXHIBITION

This exhibition was the product of the IMBALANCE contemporary art and documentation lab — an experimental project by the War Childhood Museum Ukraine. Over the course of three months, the lab participants attended lectures and workshops led by guest speakers. Through these sessions, they explored various artistic practices — including performance, video art, and installation — and learned how to work with the themes of memory, history, and the environment.

Between workshops, the girls researched changes within themselves and their surroundings, looking for ways to capture and reinterpret these transformations through material, color, sound, and movement. In June, they focused on creating their final works, and had the opportunity to discuss their ideas with curators before presenting them at the exhibition.

forumZFD

2025